

Thomas Moore (1779-1852)
El vintge sense endavant.

Levats com l'estela que el nostre vaixel
dihuida contra el vent, damunt de l'ona,
sint entera el gallaret tremant
cap a l'illa estimada que abandonam,
en separar-nos d'aissers estimats,
de tot alto que ens lliga,
sirem es ^{cors} abts, com tremols de l'atija,
cap a aquells que endarrera horem deixats!

4

Quan, dot entam d'un veire, d'any, marçito
parlem, i es notes s'apacillen
amb somriures que qual poden ser Uigirines,
tan tímids i tan tristos vellen,
mentre a refan de non en els records
tot es llavor que havien oblidats,
oh, que dolç es el vas que ens ven llorar,
cap aquells que endarrera harem deixat!

I quan una illa verda, lluny d'aquí,
o una vall tendra davant nostre s'obre
on tot sembla florit, feràtec, dolç,
rica de tot, només en amor plena,
la nostra sort hauria estat jolís,
pensem, si el cel ens hagués atorgat
sob de viure i morir en semblant país
amb alyí que endarrera harem deixat!

Com viamants sorrint gaire en encara
lent via, al vespre, cap al foc llorant,
se contemplan com la claror que deixen
darrera d'ells, encara es hen brillant,
així a la fi d'un dia hen jaíó
quan ja la fosca quasi ens ha envoltat,
lírem el cap per hene un raij, raij / or.
d'aquell gaj que endarrera harem deixat!